

5. dějství - Nečekané následky

Pracovna vypadá na první pohled naprosto stejně, jako kdysi. Je, nicméně, prázdná. Zleva vyjde Uklízeč, smutně zametá. Zamete si to do prostřed jeviště, opře se o koště a smutně hledí do diváků. Ze zrcadla vyskočí Čeněk s Dívkou. Uklízeč se lekne a uteče zpět do zákulisí. Čeněk září nadšením a vede Dívku za ruku, tam, kde předtím stál Uklízeč. Dívka vypadá, jako kdyby jí utopili křečka.

Čeněk (*pouští Dívku, uvolněně*): „A jsme doma! Konečně je to za náma.“ *ztěžka přechází, ke svému stanovišti, sundává si uši a pokládá je na desku stolu* „Ještě chvíli a byl bych se tam zbláznil...“ *Čeněk ztěžka usedá na svou židli.*

Dívka (*chmurně, rezignovaně, přechází doprava*): „Co jsi to udělal...“

Čeněk (*protahuje se na židli, vcelku spokojen*): „Dostal jsem nás z toho cvokhausu!“ *tu si vzpomene na detail* „... no, tvého tátu teda ne.“ *hned přispěchá s ospravedlněním, mávne rukou, pokračuje zase uvolněně a lhostejně, zhoupne se na židli* „Ale ten by byl stejně zavřený, tak co. Můžeme mu poslat pohled nebo něco.“

Dívka (*oboří se na něj, udělá k němu pár rozčilených kroků, křičí*): „Tys nás zničil... Všechno jsi zničil!“

Čeněk (*ukřivděně, nenechá si to líbit, odpovídá zvýšeným hlasem*): „To je mi vděk! Vždyť jsi sem sama chtěla! Kvůli tomu jsem se v první řadě já dostal tam! Se tam klidně vrať, jestli chceš! A všechno bude při starém!“

Dívka (*posměšně, odvrací se*): „Při starém?“

Čeněk (*definitivně, trucovitě, skládá ruce v pas*): „Při starém!“

Dívka (*pro sebe*): „To je debil, to je debil...“ *přejde si zase zpátky vpravo, kde usedne na kraj jeviště a trucovitě založí ruce na prsou.*

Vchází Vítek následovaný Bédou. Čeněk nadšeně vyskakuje, vrhá se obejmout Vítku. Skočí po něm vprostřed jeviště, dole. Vítek je z objetí dosti perplex. Dívka zlostně sleduje scénu se založenýma rukama.

Čeněk (*radostně*): „Kucííí! Jsem zpátky!“

Béda (*podezřívavě*): „Jak ‘zpátky’ “?“

Vítek (*naléhavě od sebe Čenka odstrkuje*): „Nesahej na mě! Slez!“ *konečně se mu podaří jej od sebe odstrčit*

Čeněk (*dojatě, rozněžněle*): „Ale no tak, kolegáčci. Já vás tak rád vidím!“

Béda (*stroze*): „Dojemné. Už to máš napsané?“ *přechází ke svému stolu*

Čeněk (*nevšímá si ho, nakukuje směrem ke vchodu, hledá Petu*): “A kde je ten třetí všivec?” *s touto replikou mu oba kolegové věnují podezřívavý pohled. Béda, aniž by usedl, bere ze svého stolu knihu a začíná v ní listovat.*

Vítek (*nechápe*): “Kde je co?”

Čeněk: “Ten vřeštihnát, přece. Ten hegelomil. Petr, přece!”

Béda (*našel ve slovníku, co hledal; sestoupí na stupínek zprava za Čeněkem*): “Všivec: Pedicularis kernerii, zárazovité, řád hluchavkotvaré.”

Vítek (*nejistě*): “Proč referuješ o“ *zde Vítek zřetelně odsekává pomlčky, aby divák pochopil* „tom-jediném-našem-spolužákovi-Petrovi jako o hluchavkotvaré rostlině?”

Dívka (*k sobě ze svého trucplacu*): “Teď už mu to musí dojít...”

Vítek (*už ho to nezajímá, s povzdychem a pohledem vlevo kamsi*): “Jestli předstíráš šílenství, abys nemusel psát tu anotaci, tak ti to nepomůže.”

Béda (*přítakává, taktéž vyslovuje pomlčky*): “Přesně řečeno. Ten-nejdůležitější-z-profesorů si pro tu anotaci zanedlouho přij..”

Profesor (*hřmí*): “Činčiló!”

Do pracovny jako uragán vlétá Ten-nejdůležitější-z-profesorů. Béda s Vítkem propadnou panice (oba!), chvilku zmateně pobíhají, pak vyskočí do obligátní řady na stupínek, kde vyseknou teatrální poklonu. V úklonu, se zraky k zemi, setrvají. Profesor od minula notně nabral na aroganci, zuřivosti, hloubce hlasu, nadřazenosti a naprosté neschopnosti tolerovat cokoli odmouvajícího kolem. Čeněk je ale veselý, zůstává stát na místě, Profesora vlastně rád vidí.

Čeněk (*rozverně*): “Bré jitro, přeju, pane.”

Profesor se zastaví před Činčilou, mohutně se mu rozšíří nozdry, vidí to i zadní řada. Vítek s Bédou se ještě poníženeji přihrbí a Béda kníkne.

Profesor: “Cožé?! Činčiló!” *své „Činčilo“ na Čenka zařve tak mocně, že si uvědomí, s kým mluví, přejde ho všechna rozvernost, lekne se a chráníce si hlavu se pospíchá obloukem postavit do řady* „Nepokoušejte mou trpělivost a okamžitě odevzdejte mou anotaci!”

Čeněk (*postupně gestikuluje vše, co se stalo*): “Ehm, víte pane profesore, já jsem jí jaksi psal... ale pak jsem propadl támhle tím zrcadlem do říše pod filosofii, tam jsem vyměnil Šaršoun za tuhle” *ukazuje na Dívku* “á...”

Vítek, aniž by se jinak pohnul, dloubne Čenka loktem.

Čeněk (*neobratně dokončí*): “...no a jaksi jsem trochu pozadu. Ale do rána vám to navalím, čestné slovo.”

Profesor (*dusí v sobě vztek*): “Co že mi to?!”

Čeňk (*opakuje, zcela samozřejmě*): “Navalím. To bude jako blesk!”

Profesor (*opouští jej přičetnost*): “Co s blesky?!”

Vítek (*odváží se zvednout zrak, ale zůstává v pokloně, naléhavě vysvětluje*): “Jemu není dobře, excellence! Náhlý záchvat afázie, omluvte ho.” *k Čeňkovi, naléhavě* “Vzpamatuj se!”

Čeňk (*trochu udiven, nechápe totiž, v čem je problém*): “Ale já to vážně rád napíšu! ...až vyřešíme ten problém s pegasem.”

Dívka (*už to nevydrží, prudce vstane, oboří se nenávistně na Čeňka ze svého stanoviště*): “Ty to vážně nechápeš, co? Oni ti nerozumí! Tlachapoud vyhrál!”

Čeňk (*už mu to došlo, podívá se polekaně na Profesora a následující repliku pronese k němu*): “Žádní pegasi?”

Profesor (*zkříví ústa v hrůzoplém úsměvu, nastaví Čeňkovi záda a mluví do prostoru, klidně, potěšeně*): “Považujte se za okamžitě vyloučeného, Činčilo.” *následující větu už zase hromuje* „Pro doktorandy, co se neumějí vyjadřovat, nemá tato katedra upotřebení.” *Profesor se jme odcházet, ale Čeňk se hned ohradí.*

Čeňk (*bojovně*): “Na to nemáte pravomoc!”

Béda s Vítkem padnou na zem a kryjí si hlavu, jako by pršely bomby. Profesor se otočí na podpatku a vrazí Čeňkovi jeden výchovný ve slow motion. Čeňk též ve slow motion upadne a to tak, že až Dívce pod nohy. Profesor odejde, doktorandi usedají na svá pracoviště. Dívka se nakloní nad Čeňka.

Princezna (*posměšně pod své nohy*): “Všechno při starém, vid’?”

Čeňk (*zvedá se, nevěří*): “On mě vyloučil!” *panicky, chytá Dívku za rameno* „On mě nemůže vyloučit! Já mám filosofické vzdělání, já bych tam venku nepřežil!” *přebíhá k doktorandům* „Musíte mi pomoci!” *chytá Vítku za rameno a casnuje s ním* „Vítku!”

Vítek (*nezaujatě, bez emocí*): “Promiň, Čeňku, my musíme psát anotaci.”

Čeňk (*přeběhne k Bédovi*): “Bédo!”

Béda (*stejnou dikcí*): “... psát anotaci.”

Vítek a Béda (*skandují jak zombie a buší u toho svorně do kláves*): “A-no-ta-ci, a-no-ta-ci, a-no-ta-ci!” *Čeňk od nich poněkud vystrašen couvá směrem k Dívce, která zatím popošla více ke středu jeviště. Když už je u ní, otočí se k ní.*

Čeňk (*pořád má potíže uvěřit tomu, co se děje*): “Tohle je zlý sen!”

Dívka (*ostře, bez soucitu vyčítá*): “Můžeš si za to sám! To ty jsi dal Tlachapoudovi Šaršoun! Myslel sis, že se to tady neprojeví?”

Čeněk (*popojde doleva víc ke středu jeviště, tváří se, jak kdyby kontemploval svědomí*):
“Co jsem to udělal?”

Dívka (*s trpkou radostí v hlase*): “Tak přece! Konečně se ozvalo svědomí?”

Čeněk (*oboří se na ní, jeho zoufalství se mísí se vztekem*): “Ale hovno svědomí, já to vážně nevím! Co jsem udělal? Proč vadí, že má Tlachapoud Šaršouna?”

Dívka (*trpělivě vysvětluje*): “V našem světě za světem se rodí pojmy. Kdo vládne mocí Šaršounu, ten může rozhodovat, k čemu ty pojmy patří. Co znamenají!” *doposud mluvila k Čeňkovi, teď si poustoupí doprava a mluví k divákům* „A Tlachapoud? Ten nenávidí pojmy bez fixního významu a nekonotující termíny.“ *zpátky k Čeňkovi* „Už chápeš? On zrušil všechny metafory! Všechna přirovnání! Všechny fantazie!”

Vítek a Běda (*skandují jak zombie, Čeněk se po nich znepokojeně ohlédne*): “A-no-ta-ci, a-no-ta-ci, a-no-ta-ci!”

Čeněk (*opět k Dívce, naléhavě*): “Ale v takovém světě se nedá dýchat!” *rozhodně, už je zase pln své předchozí akčnosti* „Musíme to zastavit!”

Dívka: “Ale jak?” *otočí se od Čeňka, zamýšleně si pokládá ruku na Čelo, pexeso*
„Musíme vymyslet plán...”

Čeněk (*přebírá iniciativu, rázným krokem jde ke stolu, na kterém nechal uši*): “Na plán bude dost času, až vyhraje! Musíme se vrátit!”

Dívka (*otočí se za ním, obořlivě*): “Nemůžeš tam jen tak vletět a vzít si Šaršoun zpátky!”

Čeněk (*a just jo!*): “Tak sleduj!” *nasadí si uši, rozhodným krokem si to nakráčí přímo skrz zrcadlo.*

Dívka (*rychle jej následuje, mluví cestou*): “Stůj, všechno pokazíš!” *před zrcadlem se zarazí, zpochybní, promluví k divákům* „Teda, jakože víc pokazíš!”

Dívka mizí za zrcadlem. Vítek s Bédou ťukají do strojů.

Běda (*po chvíli, už je zase potouchlý*): “Nepůjdeme do hospody?”

Běda s Vítkem si překotně berou své saky a paky a mizí vlevo ze scény. Zároveň s tím z druhé strany vybíhají přemnozí efektové a představují ji, tentokrát jako nárazová vlna.